

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCLXXXI. ad annum MCCCXIV.

Parisiis, 1644

Epistola XV. Caelestini Papae III. Ad Philippvm Belvacensem Episcopvm.
Respondet superiori.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15974

immixtus, hostibus irruentibus obuam exiui. Sed humanis nouerca fortuna consiliis propositum rei sinistro mancipauit effectui. Captus quidem ibi sum, & vinculis grauibus & catenis addictus; nec ordinis dignitas nec Dei reuerentia remedii aliquid vel mitigationis mihi contulerunt. Taliter ergo rex Angliæ in christum Domini more lupino sæuire non formidauit; nec vestris auribus incognitum existimamus. Quid ergo dissimulatis? Quis pater videret filium errare, & taceret? Quis virga filium non percuteret, vt gladium non incurreret? Desperat pater de filio, cum comminatione non corripit vel flagello. Luce quidem clarius elucescit quod rex Angliæ, ceterique complices sui, qui violenter manus in nos iniecerunt, dictæ sententiæ Canonem inciderunt; iniurias nobis & molestias enormiter illatas vestræ paternitati lacrymabiliter insinuamus lacrymis nostris: & petitioni clementer descendatis. Indignum est siquidem subiectorum petitionem ad vos directam vacuam reuerti & inanem, quæ & humilitatem redolet, & rationis subnixa est præsidio. Nec immunis est a culpa, qui cum potest corrigere dissimulat emendare; nec caret scrupulo societatis occultæ, qui manifesto facinori desinit obuare. Licet igitur verba doloris totiens multiplicauerim, pater sancte, ne miremini. Nescit, imo nequit, pectoris claustro dolor assiduus sepeliri. Valeat paternitas vestra.

EPISTOLA XV.

CÆLESTINI PAPÆ III.

AD PHILIPPVM BELVACENSEM EPISCOPVM.

Respondet superiori.

Cælestinus episcopus seruus seruorum Dei dilecto fratri Philippo Beluacensi episcopo salutem & ab exorbitatione reditum maturare.

SINISTRE licet tibi euenerit, nec mirum. Cunctorum enim meretur odium, qui omnium se in commune approbat inimicum. Præfulem namque pacificum exuens, militem bellicosum induisti: clypeum pro infula, gladium pro stola, loricam pro alba, galeam pro mitra, lanceam pro baculo pastorali, ordinem rerum & seriem peruertens temerarius baiulasti, non vim (sicut allegas) sed virtu-

tem vi repellere volens, non pro patria, sed contra patriam pugnans. De Gallia namque vestra iam publice declamare possumus: *Væ terræ cuius rex puer est.* Rex namque vester regi Anglorum sacramento corporaliter præfinito tenebatur astrictus super indemnitate tam opidorum quam terrarum suarum sibi fideliter obseruanda, saltem vsque ad reditum ab itinere peregrinationis suæ. Sed contra fidem & sacramentum impudenter veniens opida prædicti regis violenter occupauit, terram hostili manu crudeliter vastauit: ab ergastulo tandem rediens regi vestro rex ille viriliter occurrit, non de multitudine, sed in Domino Deo spem ponens. Non enim virorum, vel virium, sed virtutum copia bella vincuntur. Pro rege quidem Angliæ contra superbiam humilitas, contra iniuriam ius & æquitas, contra arrogantiam & intemperantiam modus & modestia hucusque dimicauerunt. Numerosis enim virtutibus non viribus immunes viri victoriam consequuntur. Iniuriam armis irrogatam armorum propulsare remedio leges & iura permittunt. Nunc vero tandem, licet sero, rex Angliæ se suamque manifestauit animositatem, quoniam vix est, vt virtus clausa celari, vt animositatis ardor extingui, vt probitatis scintilla comprimere valeat & concludi. Virtus enim claudi nescit: & ignis oppressus in flammam erumpit. Effrenem siquidem domini tui vesaniæ non solum consiliarium, sed & complicem te tam insipientem quam insolentem exhibuisti; quæsisti & inuenisti; pulsasti, & pulsatus procubuisti, in foueam quam fecisti merito incidisti, vbi autem inuentus, ibi iudicatus. Sicut igitur ex literarum tuarum nobis directarum tenore perpendimus, excessus patrios nobis imputans, culpam tuam in nos retorquere laboras, nos tepidos asserens & dissimulatores. Quid ergo si ouis in pastorem, in patrem filius insurgat? nec pastor, quem non pauisse, nec pater erit, quem non pœniteat educasse. Nocens ergo in homine telum est, simplicitatis imagine malignam astutiam palliare, regi tamen Anglorum pro te literas dirigimus supplicatorias. Qualitate namque captio- nis tuæ medullitus inspecta, in tali casu non possumus nec debemus imperare, sed tantum supplicare. Victor ergo sapienter vincendus est, quia sic legitur: *Sapientia vincit* Ecles. 7.

Concil. Tom. 28.

K ij

malitiam. Nos autem pro te supplicamus, non importune, sed opportune. Argumentum enim diffidentia est importuna precum instantia. Debitum quoque facilius exequitur patiens expectatio, quam extorquet importuna petitio. Interim vero vinculis & lamentis mancipatus vincula tua & lamenta leniter patienterque sustineas iuxta illud poeta:

Leniter ex merito quidquid patiare, ferendum est.

Quæ venit indigne pœna dolenda venit.

Et illud merito lamentis expiandum est, quod cum pudoris dispendio venter acquirit. Datum, &c.

EPISTOLA XVI.

CÆLESTINI PAPÆ III.

AD ARCHIEPISCOPVM CANTVARIENSEM.

Pro monachis in Couentrensi ecclesia restituendis.

Cælestinus episcopus seruus seruorum Dei dilectis filiis archiepiscopo Cantuariensi, episcopo Lincolnensi, & abbati sancti Edmundi, salutem & apostolicam benedictionem.

SICVT ea quæ a prædecessoribus nostris prouida fuerunt deliberatione statuta nullatenus irritari volumus vel infringi, sic quæ per subreptionem ab eis obtenta sunt in honestatis ecclesiasticæ detrimentum corrigi volumus & in statum redigi meliorem. Cum enim, sicut accepimus, imo sicut bene nouimus, in Couentrensi ecclesia, fere a prima fidei Christianæ foundatione in Anglia ordo fuerit monasticus institutus, & intantum in ea obseruantia seruierrint regulari, vt ab apostolica sede priuilegiari, & ab inclytæ recordationis regibus Angliæ dotari meruerint & ditari, dolemus plurimum, quod venerabilis frater noster Cestrensis episcopus, occasione quarundam literarum, quas a bonæ memoriæ papa Clemente prædecessore nostro, ad falsam suggestionem sine conscientia nostra, & fratrum nostrorum, sicut dicitur, & quod vix credere possumus, impetrauit, dilectos filios, priorem, & conuentum, de eodem monasterio violenter eiecit, & canonicos in eo instituit sæculares. Cum igitur id in monastica religionis & totius ecclesiasticæ disciplinæ redundet opprobriū; nec nostræ intentionis sit, quod prædictus prædecessor noster